

Jeg har derfor heller ikke været i Tvivl om, at denne Formulering rammer det rette, og man har fra alle Sider her i Rigsdagen været enig derom. Skulde derfor det modsatte blive hævdet fra Pantelaanernes Side, er det aldeles utvivlsomt, at der fra Justitsministeriets Side vil ske Indgreb herimod, og at man vil hævde den Forstaaelse, jeg her har gjort mig til Talsmand for. Skulde Domstolene mod min Forventning komme til et andet Resultat, er jeg ogsaa klar over, at enhver Justitsminister øjeblikkelig vilde fremsætte et Lovforslag her, som fastslog det, som vi fra alle Sider har været enige om.

Det ærede Medlem spurgte mig dernæst om min Forstaaelse af Lovforslagets § 13, om Handel med Laanesedler, og det ærede Medlem omtalte i denne Forbindelse Løtterisedler. Jeg maa dertil svare, at den i § 13 omtalte Handel med Laanesedler jo kun maa drives af Personer, der har faaet Bevilling til Handel med brugte Genstande, og denne Bestemmelse er foreslaaet for at standse den Trafik, der for Øjeblikket bruges, at Folk paa Gaden køber Laanesedler for et lille Beløb — muligvis Laanesedler paa stjaalne Ting. Det vil man have afskaffet, og derfor maa Laanesedler kun sælges i Overensstemmelse med Reglerne i § 1.

Det ærede Medlem kom ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Lotterisedler skulde regnes for brugte Genstande. Jeg maa sige, at jeg opfatter brugte Genstande som Ting, der ved Brug ødelægges i Værdi, Malerier vil man f. Eks. under normale Forhold ikke kunne kalde brugte Genstande, og under alle Omstændigheder er jeg klar over, at Lotterisedler vil man ikke kunne kalde brugte Genstande, de maa komme ind under andre Regler. Naar det ærede Medlem opfordrer mig til at stille mig velvillig overfor, at Stat og Kommune skal overtage Pantelaanervirksomheden, maa jeg sige, at min Stilling er den, at jeg tror, man ved det frie Erhverv vil kunne naa længst paa dette Omraade. Skulde det imidlertid vise sig, at Pantelaanerne udøver deres Virksomhed paa en inhuman Maade, maa vi overveje, hvilke Midler vi har til at gribe ind derimod. Jeg er selvfølgelig enig med det ærede Medlem i, at man i de Tilfælde, han nævnte, bør søge at hjælpe vedkommende, men jeg tror, at vi kan komme til det samme, naar vi faar disse Regler gennemført og ikke faar saa mange Pantelaanere, som der faktisk er i Øjeblikket, hvorfor

de maaske er nødte til at sætte Renten højt op for overhovedet at kunne eksistere.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel var inde paa Spørgsmaalet om Rentens Størrelse. Jeg er i Virkeligheden enig med det ærede Medlem. Han fremhævede den Forskel, som ogsaa for mig er Hovedforskellen, nemlig Risikoen. Almindelige Banker har ikke denne Risiko med stjaalne Ting, der kommer ikke bestemte individuelle Ting frem, der handler man mere med Summer abstrakt. Jeg har derfor ogsaa været ganske overordentlig overrasket over Pantelaanernes Stilling i denne Sag. Pantelaanerne klagede for det første over de ærerørige Beskyldninger, der i Bemærkningerne til Lovforslaget er rettede mod Standen. Jeg ser ikke, at det er Tilfældet; det eneste, der er sagt, er, at de løber en vis Risiko ved at faa stjaalne Ting. Det gik endog saa vidt i Landstinget, at Pantelaanerne vil hævde, at de overhovedet aldrig saa stjaalne Genstande. Jeg sagde derfor, at hvis det var Tilfældet, kunde jeg storartet gaa med til at ned sætte Renten. Derfor synes jeg ikke, Pantelaanerne skulde være utilfredse med, at vi ikke har taget Hensyn til det, de har fremført. Hvis vi havde taget Hensyn til det, de fremsatte, vilde det have medført, at Renten blev sat ned. De Oplysninger, der foreligger for det ganske korte Tidsrum 1. November 1910 til 1. Februar 1911, viser, at der hos private Pantelaanere var fremkommet af stjaalne Ting 135 Genstande, som der skete Anmeldelse om, 11 Forbrydere blev taget efter Signalement og 9 ved selve Afhændelsen. Det viser dog, at Pantelaanerne har noget med stjaalne Ting at gøre. Det er ikke at opfatte som nogen Beskyldning imod dem, men det er rent faktisk; de løber en Risiko derved, og det er afgørende for, at man gaar med til 5 pCt. maanedlig Rente. Jeg haaber derfor ikke, at det ærede Medlem og jeg er saa uenige i dette; maaske jeg i mit første Foredrag har udtalt mig utydeligt, men Meningen var, at jeg vilde fremhæve dette Risikomoment.

Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem Hr. Heilesen i, at man i det Regulativ, der ifølge Lovforslagets § 10 skal udgaa fra Ministeriet, maa være meget liberal for ikke at gribe mere end højst nødvendigt ind i Erhvervsvirksomheden. Det var ogsaa det, der var afgørende for Udvalget i Landstinget med Hensyn til Antikvarerne; man vilde ikke forlange Legitimation, det vilde ødelægge